

**Konkluzje Rady w sprawie dalszych kroków na rzecz urzeczywistnienia automatycznego
wzajemnego uznawania w kształceniu i szkoleniu**

(2023/C 185/10)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

POTWIERDZA swoje zdecydowane zaangażowanie polityczne na rzecz utworzenia europejskiego obszaru edukacji do 2025 r. i PRZYWOŁUJE tło polityczne przedstawione w załączniku.

PODKREŚLA, że:

1. Konwencja z 1997 r. o uznaniu kwalifikacji związanych z uzyskaniem wyższego wykształcenia w Regionie Europejskim (lizbońska konwencja o uznawaniu kwalifikacji) i teksty ją uzupełniające, opracowane przez Radę Europy oraz UNESCO, zapewniają ramy prawne uznawania kwalifikacji uzyskanych w ramach szkolnictwa wyższego i kwalifikacji uzyskanych w ramach kształcenia i szkolenia na poziomie średnim II stopnia dających dostęp do szkolnictwa wyższego. W dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego państwa członkowskie zobowiązały się do realizacji procesu kopenhaskiego – procesu pogłębiania współpracy, który propaguje zaufanie, przejrzystość i uznawanie kwalifikacji i kompetencji.

2. Opierając się na tych ramach prawnych, zalecenie Rady z dnia 26 listopada 2018 r. w sprawie propagowania automatycznego uznawania kwalifikacji uzyskanych w ramach kształcenia i szkolenia na poziomie wyższym i średnim II stopnia oraz efektów uczenia się osiągniętych w okresach nauki za granicą⁽¹⁾ określa ambitne i jasno zdefiniowane cele, które mają zostać zrealizowane przez państwa członkowskie do 2025 r. W szczególności Rada zaleciła państwom członkowskim, by:

- podjęły niezbędne kroki w celu osiągnięcia automatycznego wzajemnego uznawania kwalifikacji uzyskanych w ramach szkolnictwa wyższego oraz efektów uczenia się osiągniętych w okresach nauki za granicą na poziomie szkolnictwa wyższego;
- poczyniły znaczne postępy w kierunku automatycznego wzajemnego uznawania kwalifikacji uzyskanych w ramach kształcenia i szkolenia na poziomie średnim II stopnia, dających dostęp do szkolnictwa wyższego, oraz efektów uczenia się osiągniętych w okresach nauki za granicą w ramach kształcenia i szkolenia na poziomie średnim II stopnia.

3. Definicje „automatycznego wzajemnego uznawania kwalifikacji” oraz „efektów uczenia się osiągniętych w okresie nauki za granicą” zarówno na poziomie szkolnictwa wyższego, jak i na poziomie kształcenia i szkolenia średniego II stopnia przedstawiono w załączniku do zalecenia z 2018 r. i mają one pełne zastosowanie do niniejszych konkluzji Rady.

UZNAJE, że:

1. Stworzenie prawdziwego europejskiego obszaru edukacji nie jest możliwe bez dostrzeżenia, że automatyczne wzajemne uznawanie kwalifikacji i osiągniętych w okresach nauki za granicą efektów uczenia się jest jednym z podstawowych elementów wspierania mobilności edukacyjnej. Jeżeli uznawanie nie jest automatyczne, może wiązać się z obciążeniami administracyjnymi zarówno dla instytucji, organizatorów kształcenia i szkolenia, jak i osób uczących się, oraz wpływać na równy dostęp do sprawiedliwego i dobrej jakości kształcenia i szkolenia przez całe życie oraz utrudniać mobilność i nabywanie umiejętności i kompetencji przekrojowych potrzebnych do rozwoju osobistego, obywatelskiego i zawodowego, a także do zwiększenia szans na zatrudnienie. Aby Unia Europejska zachowała i wzmocniła swoją przewagę konkurencyjną, konieczne jest pełne wykorzystanie potencjału europejskiego obszaru edukacji, tak aby osoby uczące się mogły w pełni skorzystać z możliwości kształcenia i szkolenia w całej UE.

⁽¹⁾ Dz.U. C 444 z 10.12.2018, s. 1.

2. Środki służące poprawie przejrzystości, a tym samym zwiększeniu zaufania, mają kluczowe znaczenie dla promowania automatycznego wzajemnego uznawania kwalifikacji i osiągniętych w okresach nauki za granicą efektów uczenia się, uzyskanych w ramach szkolnictwa wyższego oraz kształcenia i szkolenia średniego II stopnia (w tym zarówno kształcenia ogólnego, jak i kształcenia i szkolenia zawodowego). Pomyślnie wdrożenie automatycznego wzajemnego uznawania zależy od przyspieszenia i podtrzymania postępów poczynionych w ramach europejskiego obszaru edukacji i europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego w kierunku większej przejrzystości i zaufania.

3. Państwa członkowskie i Komisja Europejska skutecznie współpracowały w celu zapewnienia zestawu instrumentów, a w ramach procesu bolońskiego podjęto istotne kroki, by zapewnić państwom członkowskim zestaw narzędzi umożliwiających w praktyce automatyczne wzajemne uznawanie w szkolnictwie wyższym. Narzędzia te obejmują m.in. normy i wytyczne zapewniania jakości w europejskim obszarze szkolnictwa wyższego, suplement do dyplomu, europejski rejestr agencji ds. zapewniania jakości w szkolnictwie wyższym (EQAR), trójstopniową strukturę systemu szkolnictwa wyższego oraz europejski system transferu i akumulacji punktów (ECTS).

4. Podjęto również istotne kroki w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego, w tym w ramach procesu kopenhaskiego, w szczególności poprzez europejskie ramy odniesienia na rzecz zapewniania jakości w kształceniu i szkoleniu zawodowym (EQAVET).

5. Sieć krajowych ośrodków ds. uznawalności akademickiej i informacji (NARIC) ma kluczowe znaczenie dla wdrożenia automatycznego wzajemnego uznawania kwalifikacji w Europie, w szczególności w szkolnictwie wyższym, ponieważ ośrodki te stanowią ważne źródło wiedzy, informacji i dobrych praktyk dla wszystkich podmiotów zajmujących się automatycznym wzajemnym uznawaniem kwalifikacji.

6. Dwustronne, wielostronne i regionalne umowy w sprawie automatycznego wzajemnego uznawania w UE mogą sprzyjać zaufaniu i przejrzystości, wspierać automatyczne wzajemne uznawanie oraz stanowić inspirację dla szerszej współpracy europejskiej z myślą o wdrożeniu zalecenia z 2018 r.

Z ZADOWOLENIEM PRZYJMUJE sprawozdanie Komisji dla Rady z dnia 23 lutego 2023 r. z wdrażania zalecenia Rady w sprawie promowania automatycznego wzajemnego uznawania kwalifikacji uzyskanych w ramach kształcenia i szkolenia na poziomie wyższym i średnim II stopnia oraz efektów uczenia się osiągniętych w okresach nauki za granicą ⁽²⁾, a w szczególności ODNOTOWUJE, że:

1. Mimo że automatyczne wzajemne uznawanie kwalifikacji nie oznacza automatycznego przyjmowania na dalsze studia, wciąż istnieją wyzwania związane z rozróżnieniem między kwalifikowaniem się do ubiegania się o przyjęcie na dalsze studia (tj. uznaniem) a przyjęciem na konkretny kurs lub program. Ponadto w sprawozdaniu Komisji stwierdza się, że na szczeblu instytucjonalnym wyzwania te mogą wynikać z kilku powodów, w tym z mylnego rozumienia pojęcia automatycznego wzajemnego uznawania oraz z faktu, że uznawanie i przyjmowanie są często połączone, co prowadzi w niektórych przypadkach do niespójności w procesie podejmowania decyzji. Brak spójnego podejścia do automatycznego wzajemnego uznawania może powodować powstawanie odmiennych i złożonych procesów mogących zakłócać sprawne, sprawiedliwe i przejrzyste automatyczne uznawanie kwalifikacji.

2. Udzielanie wskazówek przez organy krajowe oraz systematyczne zapewnianie szkoleń i informacji to wciąż nierozpowszechnione praktyki, częściowo ze względu na ograniczone zasoby krajowe mające wspierać wdrażanie automatycznego wzajemnego uznawania i ośrodki NARIC. Ponadto w sprawozdaniu Komisji wskazano, że słabo rozwinięte jest systematyczne monitorowanie praktyk w zakresie uznawania w kształceniu i szkoleniu.

⁽²⁾ COM(2023) 91 final.

3. Automatyczne wzajemne uznawanie jest nadal bardziej zaawansowane w szkolnictwie wyższym w porównaniu z kształceniem i szkoleniem na poziomie średnim II stopnia (w tym kształceniem i szkoleniem zawodowym) głównie dzięki ramom zapewnianym przez narzędzia przewidziane w procesie bolońskim. Narzędzia te są jednak stosowane w nierównym stopniu – jest tak na przykład w przypadku korzystania z informacji dostarczanych przez agencje ds. zapewniania jakości zarejestrowane w EQAR oraz z suplementu do dyplomu, także za pośrednictwem platformy Europass.

4. Utrzymują się trudności w osiągnięciu automatycznego wzajemnego uznawania odbytych przez studentów okresów nauki za granicą, co spowodowane jest po części brakiem informacji i ograniczonym stosowaniem przewodnika dla użytkowników ECTS z 2015 r. Sytuację dodatkowo komplikują utrudnienia administracyjne i rozbieżne rozumienie jakości na poziomie wydziałów. Mimo że instytucje szkolnictwa wyższego zobowiązały się w ramach programu Erasmus+ do pełnego i automatycznego uznawania punktów uzyskanych w okresie mobilności, uznawanie to wciąż jeszcze nie jest normą.

5. Nadal utrzymują się wyzwania związane z uznawaniem kwalifikacji uzyskanych w ramach kształcenia i szkolenia na poziomie średnim II stopnia, w tym kształcenia i szkolenia zawodowego, i dających dostęp do szkolnictwa wyższego w państwie członkowskim, w którym wydano kwalifikację, w odniesieniu do dostępu do szkolnictwa wyższego w innym państwie członkowskim. Istnieje kilka przyczyn takiego stanu rzeczy, w tym duża liczba różnych praktyk i zaangażowanych podmiotów oraz ograniczone wykorzystanie dostępnych narzędzi.

6. Podobnie nadal słabo rozwinięte jest automatyczne wzajemne uznawanie efektów uczenia się za granicą w przypadku osób uczących się w ramach kształcenia i szkolenia średniego II stopnia, w tym kształcenia i szkolenia zawodowego. Różnorodność systemów kształcenia i szkolenia w UE jest atutem, ale w tym kontekście może stanowić wyzwanie. Uznawanie efektów uczenia się osiągniętych w okresach nauki za granicą jest złożonym problemem, na przykład ze względu na wspomnianą różnorodność, różnice w procedurach uznawania oraz brak wspólnych ram na odpowiednim poziomie w państwach członkowskich.

ZGADZA SIĘ, że:

1. Mimo poczynionych postępów brak automatycznego wzajemnego uznawania kwalifikacji i osiągniętych w okresach nauki za granicą efektów uczenia się wciąż utrudnia mobilność edukacyjną w UE.

2. Impuls do stworzenia solidnej podstawy opartego na zaufaniu automatycznego wzajemnego uznawania w UE jest nadal silny. Automatyczne wzajemne uznawanie zwiększa atrakcyjność europejskiej mobilności edukacyjnej, wzmacnia instytucje kształcenia i szkolenia oraz sprzyja ich umiędzynarodowieniu. Prowadzi również do poprawy kształcenia i szkolenia, nabywania umiejętności i kompetencji przekrojowych oraz do lepszych możliwości na rynku pracy. Okresy nauki za granicą mogą być dla młodych ludzi pozytywnym, zmieniającym życie doświadczeniem i prowadzić do dalszej mobilności w późniejszym okresie życia. Mogą przyczynić się do rozwoju kluczowych kompetencji, takich jak wielojęzyczność, kompetencje obywatelskie i świadomość kulturowa.

3. Konieczne jest, aby wszyscy interesariusze podjęli większe wysiłki w celu realizacji zalecenia z 2018 r. i wdrożenia wszystkich niezbędnych kroków do 2025 r. Co najważniejsze, do automatycznego wzajemnego uznawania niezbędna jest współpraca państw członkowskich służąca zwiększeniu wzajemnego zaufania i przejrzystości.

4. Budowanie i utrzymywanie wzajemnego zaufania i przejrzystości w celu propagowania automatycznego wzajemnego uznawania jest konieczne, by elementy składowe europejskiego obszaru edukacji i Unia Europejska jako globalny podmiot w dziedzinie kształcenia i szkolenia były gotowe na przyszłe wyzwania. Inicjatywy dotyczące europejskiego obszaru edukacji, takie jak „Uniwersytety Europejskie”, mogą być ważnymi czynnikami stymulującymi automatyczne wzajemne uznawanie i wymagają perspektywy całościowej.

5. Zaufanie i przejrzystość między systemami kształcenia i szkolenia należą do kluczowych elementów służących zapewnieniu automatycznego wzajemnego uznawania. W związku z tym na wszystkich szczeblach decyzyjnych należy zintensyfikować wysiłki na rzecz budowania kultury zaufania i przejrzystości wokół automatycznego wzajemnego uznawania, z należyтым poszanowaniem zasady pomocniczości. Zapewnianie jakości odgrywa kluczową rolę w przyspieszaniu budowania zaufania, ponieważ zwraca uwagę na metody i zwiększa przejrzystość. Kwestią o zasadniczym znaczeniu dla procedur uznawania opartych na zaufaniu jest zatem kontynuowanie ważnych prac już wykonanych w kontekście procesu bolońskiego i w kontekście unijnym, w tym procesu kopenhaskiego. Jeśli chodzi o przejrzystość, jasne powody negatywnych decyzji dotyczących uznawania, a także możliwość odwołania się od takich decyzji w odnośnych systemach państw członkowskich mogą okazać się istotne dla poszczególnych osób, jak i dla zwiększenia zaufania do systemu uznawania.

6. Unijne narzędzia i inicjatywy ogólnie odgrywają kluczową rolę w budowaniu większej przejrzystości i w automatyzowaniu procedur uznawania. Te narzędzia i inicjatywy to m.in. program Erasmus+ i europejskie ramy kwalifikacji (ERK), które przyczyniają się do poprawy przejrzystości, porównywalności i możliwości przenoszenia kwalifikacji. W związku z tym ważne jest, aby krajowe ramy kwalifikacji były aktualizowane z uwzględnieniem ERK.

7. Kwestią istotną jest skupienie się na procesach cyfryzacji i wykorzystywaniu narzędzi cyfrowych ^(?) umożliwiających łatwiejszą weryfikację autentyczności kwalifikacji, a jednocześnie pozwalających skutecznie zapobiegać nadużyciom, a także na narzędziach opracowanych w ramach programu Erasmus+. Wraz z suplementami do dyplomu i bazą danych Q-Entry narzędzia te mogą wnieść wartość dodaną poprzez zmniejszenie kosztów i obciążeń administracyjnych.

8. Należy nie tylko w pełni wykorzystywać dostępne narzędzia, lecz także wspierać, utrzymywać i dalej zwiększać zaufanie wśród pracowników zaangażowanych w proces decyzyjny, a także zapewniać im odpowiednie szkolenia, tak aby mieli niezbędną wiedzę na temat odpowiednich narzędzi i ram uznawania, rozumieli te narzędzia i ramy oraz posiadali umiejętności umożliwiające ich właściwe wykorzystanie. Biorąc pod uwagę, że decyzje są często podejmowane na szczeblu instytucjonalnym lub lokalnym, kluczową rolę w urzeczywistnianiu automatycznego wzajemnego uznawania może odgrywać rozwój relacji między nauczycielami, trenerami, osobami uczącymi się, członkami kadry kierowniczej i personelem administracyjnym. Umożliwienie interesariuszom, takim jak nauczyciele, trenerzy i kadra kierownicza, indywidualnego uczestnictwa w transnarodowych projektach współpracy i w mobilności, może pozytywnie wpływać na propagowanie automatycznego wzajemnego uznawania.

9. Autonomia instytucji szkolnictwa wyższego, a także organizatorów kształcenia i szkolenia na poziomie średnim II stopnia, stosownie do kontekstu krajowego, ma zasadnicze znaczenie dla tworzenia skutecznego europejskiego obszaru edukacji. Jednocześnie spójne krajowe podejścia do automatycznego wzajemnego uznawania zgodnie z zaleceniem z 2018 r. i monitorowanie uznawania na szczeblu krajowym ograniczyłyby złożoność i zbędne rozbieżności w podejściach. Dzięki temu mogłaby wzrosnąć przewidywalność, a przy tym zmniejszyłyby się obciążenia administracyjne i finansowe dla organów i osób uczących się. Zaangażowanie wszystkich odpowiednich podmiotów, takich jak instytucje szkolnictwa wyższego, ośrodki NARIC, agencje ds. zapewniania jakości i krajowe punkty koordynacyjne EQF, może odegrać kluczową rolę w tych działaniach, w tym w prowadzeniu szkoleń, dostarczaniu informacji, monitorowaniu i opracowywaniu krajowych wskazówek. W tym kontekście wzajemne uczenie się może odrywać ważną rolę w rozpowszechnianiu najlepszych praktyk, zarówno w szkolnictwie wyższym, jak i w kształceniu i szkoleniu na poziomie średnim II stopnia, przyczyniając się do spójniejszych podejść krajowych we wszystkich państwach członkowskich.

10. Prace związane z wdrażaniem zalecenia mogą służyć jako inspiracja i ułatwić postępy w zakresie uznawania kwalifikacji zdobytych poza UE, zgodnie z uwarunkowaniami krajowymi. Zgodnie z narzędziami i ramami procesu bolońskiego i narzędziami i ramami UE należy w pełni wykorzystać światową konwencję UNESCO o uznawaniu kwalifikacji w szkolnictwie wyższym, ponieważ ułatwia ona międzynarodową mobilność studentów, umieszcza rozwój sytuacji w zakresie uznawania w kontekście globalnym, a tym samym uwalnia potencjał w zakresie umiędzynarodowienia europejskiego szkolnictwa wyższego.

^(?) Takich jak europejskie poświadczenia cyfrowe w dziedzinie uczenia się, europejska infrastruktura usług blockchain, dokument Europass-Mobilność i suplement Europass do świadectwa (w ramach platformy Europass), a także krajowe rejestry kwalifikacji przyporządkowane do platformy Europass oraz baza danych wyników zewnętrznego zapewniania jakości (DEQAR).

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH, by z należyтым uwzględnieniem autonomii instytucjonalnej i wolności akademickiej oraz zgodnie z krajowymi uwarunkowaniami i przepisami:

1. Skonsolidowały i zintensyfikowały swoje wysiłki na rzecz osiągnięcia automatycznego wzajemnego uznawania kwalifikacji i okresów nauki za granicą w swoich odnośnych systemach kształcenia i szkolenia, zgodnie z zaleceniem Rady z 2018 r.
2. Przyjęły postawę, zgodnie z którą kwalifikacje dające dostęp do określonego poziomu szkolnictwa wyższego w państwie członkowskim, w którym zostały przyznane, są automatycznie uznawane w kontekście kwalifikowania się do dostępu do szkolnictwa wyższego na tym samym poziomie w innym państwie członkowskim, bez uszczerbku dla prawa instytucji szkolnictwa wyższego do ustalania konkretnych kryteriów przyjmowania do konkretnych programów, z myślą o umożliwieniu obywatelom mobilności w całej UE.
3. Wspierały instytucje szkolnictwa wyższego w stosowaniu automatycznego wzajemnego uznawania zgodnie z definicją zawartą w zaleceniu Rady z 2018 r., w tym poprzez zapewnianie jasnych wskazówek i odpowiednich szkoleń. W przypadku gdy instytucje szkolnictwa wyższego są odpowiedzialne za automatyczne wzajemne uznawanie – wspierały je w ułatwianiu spójnego podejścia krajowego.
4. Dbały o to, by zewnętrzne zapewnianie jakości w szkolnictwie wyższym było prowadzone przez niezależne agencje ds. zapewniania jakości zarejestrowane w EQAR i działające zgodnie z europejskimi normami i wytycznymi, z myślą o propagowaniu przejrzystości, a tym samym zwiększeniu wzajemnego zaufania do automatycznego wzajemnego uznawania.
5. W kontekście kształcenia i szkolenia na poziomie średnim II stopnia, w tym kształcenia i szkolenia zawodowego, skupiły się na efektach uczenia się i dalszym rozwijaniu istniejących instrumentów zapewniania jakości zgodnie z EQAVET, aby umożliwić automatyczne wzajemne uznawanie kwalifikacji i uzyskanych w okresach nauki za granicą efektów uczenia się.
6. Sprzyjały synergiiom w ramach europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego i europejskiego obszaru edukacji, dbając o to, by obszary te wzajemnie się wzmacniały, w celu propagowania przejrzystych i skutecznych warunków dla procesów automatycznego wzajemnego uznawania.
7. W tym kontekście – zapewniły pełne wykorzystanie narzędzi procesu bolońskiego i, w stosownych przypadkach, narzędzi UE, w celu ułatwienia automatycznego wzajemnego uznawania w szkolnictwie wyższym. W dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego – ułatwiały automatyczne wzajemne uznawanie w zakresie objętym zaleceniem z 2018 r. poprzez wykorzystywanie, w stosownych przypadkach, instrumentów procesu kopenhaskiego. Narzędzia te obejmują między innymi ECTS, europejskie normy i wytyczne, bazę danych DEQAR, europejskie ramy kwalifikacji (ERK), bazę danych Q-Entry, europejskie poświadczenia cyfrowe w dziedzinie uczenia się, europejski model dotyczący uczenia się, Europass, suplement do dyplomu, Kartę Erasmusa dla szkolnictwa wyższego (ECHE), suplement Europass-Mobilność, suplement Europass do świadectwa i inicjatywę dotyczącą europejskiej karty studenta, a także inne narzędzia opracowane przy wsparciu programu Erasmus+ oraz narzędzia wypracowane w ramach procesu bolońskiego.
8. Współpracowały na szczeblu UE w celu wymiany najlepszych praktyk oraz wspierały partnerskie uczenie się i wymianę informacji z myślą o budowaniu zaufania i przejrzystości między systemami kształcenia i szkolenia oraz wzmacnianiu automatycznego wzajemnego uznawania w szkolnictwie wyższym, m.in. za pośrednictwem sojuszy w ramach inicjatywy „Uniwersytety Europejskie”, a także w kształceniu i szkoleniu na poziomie średnim II stopnia – m.in. za pośrednictwem centrów doskonałości zawodowej.
9. Wspierały propagowanie i rozpowszechnianie istotnych informacji na temat procedur automatycznego wzajemnego uznawania wśród wszystkich odpowiednich podmiotów i interesariuszy, np. osób uczących się, instytucji szkolnictwa wyższego, organizatorów kształcenia i szkolenia na poziomie średnim II stopnia, w tym organizatorów kształcenia i szkolenia zawodowego, ośrodków NARIC oraz agencji ds. zapewniania jakości. Umożliwi to obywatelom i osobom uczącym się zrozumienie możliwości wiążących się ze studiowaniem za granicą wynikających z automatycznego wzajemnego uznawania; pozwoli też wspierać spójne podejście właściwych organów ds. uznawania.
10. W tym kontekście – prowadziły analizy w zakresie uznawania wcześniejszego uczenia się i przenikania się sektorów kształcenia i szkolenia, w szczególności co się tyczy promowania transferów w obrębie kształcenia i szkolenia zawodowego i szkolnictwa wyższego oraz między kształceniem i szkoleniem zawodowym a szkolnictwem wyższym, w stosownych przypadkach i z uwzględnieniem poziomów kształcenia, aby unikać „ślepych zaułków” i ułatwić pełne korzystanie z możliwości w zakresie mobilności.

11. Nadal wspierały ośrodki NARIC i poszukiwały odpowiednich sposobów lepszego monitorowania i oceniania systemów uznawania, z wykorzystaniem wiedzy fachowej tych ośrodków oraz, w stosownych przypadkach, innych właściwych organów i instytucji w celu stwierdzenia, czy potrzebne są dalsze działania.

12. Zachęcały do współpracy między decydentami zajmującymi się uznawaniem a ośrodkami NARIC, tak by zapobiec brakowi spójności i uczynić automatyczne wzajemne uznawanie bardziej skutecznym i zasobooszczędnym, a także z myślą o tym, by ustanowione narzędzia i instrumenty były prawidłowo stosowane. W tym celu przydatna może okazać się samoocena i wzajemna ocena ośrodków NARIC prowadzone zgodnie z dobrowolnym systemem zapewniania jakości sieci ENIC-NARIC.

13. Angażowały się w opartą na zaufaniu, wzajemnie korzystną i bogatą współpracę transgraniczną w celu poprawy i wspierania możliwości w zakresie mobilności, w szczególności długich okresów nauki za granicą w ramach kształcenia i szkolenia na poziomie średnim II stopnia. Należy podjąć dalsze wysiłki w celu ułatwienia wymiany między pracownikami, instytucjami, organami i innymi właściwymi podmiotami. W tym kontekście należy w większym stopniu wykorzystywać program Erasmus+ oraz inne odpowiednie unijne fundusze i programy UE z myślą o wzmocnionej współpracy i wymianie.

ZWRACA SIĘ DO KOMISJI, by z należyтым uwzględnieniem zasady pomocniczości i uwarunkowań krajowych, w tym autonomii instytucjonalnej:

1. Wspierała państwa członkowskie i współpracowała z nimi, w tym w kontekście procesu bolońskiego i procesu kopenhaskiego – poprzez propagowanie współpracy i wzajemnego uczenia się w zakresie najlepszych sposobów wdrażania automatycznego wzajemnego uznawania w szkolnictwie wyższym i w kształceniu i szkoleniu na poziomie średnim II stopnia, w tym w kształceniu i szkoleniu zawodowym – w szczególności w tych obszarach, w których nadal utrzymują się wyzwania, w tym w zakresie oferowania w stosownych przypadkach ukierunkowanego wsparcia podmiotom i interesariuszom.

2. Rozważała, w ścisłej konsultacji z państwami członkowskimi, w jaki sposób wzmocnić udzielane im wsparcie na rzecz czynienia postępów we wdrażaniu automatycznego wzajemnego uznawania kwalifikacji i okresów nauki za granicą w ramach szkolnictwa wyższego oraz kształcenia i szkolenia na poziomie średnim II stopnia. Celem powinno być propagowanie najlepszych praktyk i ułatwianie zapewniania szkoleń i wzajemnego wsparcia państwom członkowskim oraz organizatorom kształcenia i szkolenia, w tym, w stosownych przypadkach, nauczycielom i trenerom. Takie wsparcie powinno opierać się na wiedzy fachowej sieci NARIC i w stosownych przypadkach należy w nie angażować agencje ds. zapewniania jakości oraz inne właściwe organy i instytucje. W tym kontekście należy zbadać, w jaki sposób można wykorzystać wiedzę fachową ośrodków NARIC, by poczynić postępy w dziedzinie automatycznego wzajemnego uznawania w kształceniu i szkoleniu na poziomie średnim II stopnia, w kształceniu ogólnym, a także w kształceniu i szkoleniu zawodowym, stosownie do potrzeb.

3. Nadal wspierała państwa członkowskie, w tym ośrodki NARIC, za pośrednictwem programu Erasmus+, Instrumentu Wsparcia Technicznego oraz innych unijnych programów i instrumentów finansowych, w celu przyspieszenia prac nad automatycznym wzajemnym uznawaniem. Powinna też zapewniać państwom członkowskim wsparcie w zakresie wykorzystywania istniejących narzędzi umożliwiających dalsze rozwijanie automatycznego wzajemnego uznawania w szkolnictwie wyższym i kształceniu i szkoleniu na poziomie średnim II stopnia, a także w zakresie tworzenia wspólnych kanałów służących do wymiany informacji i najlepszych praktyk.

4. Nadal wspierała proces wzajemnej oceny w ramach EQAVET na poziomie systemu kształcenia i szkolenia zawodowego w celu zwiększenia zaufania i przejrzystości, a tym samym w celu propagowania automatycznego wzajemnego uznawania między państwami członkowskimi.

5. Przyjęła całościowe podejście do wspierania państw członkowskich w osiągnięciu automatycznego wzajemnego uznawania w szkolnictwie wyższym oraz w kształceniu i szkoleniu na poziomie średnim II stopnia, poprzez przeprowadzenie analizy, w jaki sposób przyszłe strategiczne inicjatywy dotyczące europejskiego obszaru edukacji, które mają zostać zaproponowane do 2025 r., mogą, zgodnie z istniejącymi narzędziami, strukturami i ramami, wspierać osiągnięcie celów określonych w zaleceniu z dnia 26 listopada 2018 r., a w szczególności w jaki sposób można wykorzystać te inicjatywy do propagowania zaufania i przejrzystości.

ZAŁĄCZNIK

Tło polityczne

1. Zalecenie Rady z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wspierania ściślejszej europejskiej współpracy w zakresie kształcenia i szkolenia zawodowego (Dz.U. C 13 z 18.1.2003, s. 2)
 2. Konkluzje Rady Europejskiej z dnia 14 grudnia 2017 r. (EUCO 19/1/17 REV 1)
 3. Zalecenie Rady z dnia 26 listopada 2018 r. w sprawie propagowania automatycznego wzajemnego uznawania kwalifikacji uzyskanych w ramach kształcenia i szkolenia na poziomie wyższym i średnim II stopnia oraz efektów uczenia się osiągniętych w okresach nauki za granicą (Dz.U. C 444 z 10.12.2018, s. 1.)
 4. Rezolucja Rady w sprawie dalszego rozwijania europejskiego obszaru edukacji w celu wsparcia zorientowanych na przyszłość systemów kształcenia i szkolenia (Dz.U. C 389 z 18.11.2019, s. 1)
 5. Zalecenie Rady z dnia 24 listopada 2020 r. w sprawie kształcenia i szkolenia zawodowego na rzecz zrównoważonej konkurencyjności, sprawiedliwości społecznej i odporności (Dz.U. C 417 z 2.12.2020, s. 1)
 6. Rezolucja Rady w sprawie strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia na rzecz europejskiego obszaru edukacji i w szerszej perspektywie (2021–2030) (Dz.U. C 66 z 26.2.2021, s. 1)
 7. Zalecenie Rady z dnia 5 kwietnia 2022 r. w sprawie tworzenia powiązań na rzecz skutecznej europejskiej współpracy w dziedzinie szkolnictwa wyższego (Dz.U. C 160 z 13.4.2022, s. 1)
 8. Konkluzje Rady w sprawie europejskiej strategii na rzecz wzmocnienia pozycji instytucji szkolnictwa wyższego z myślą o przyszłości Europy (Dz.U. C 167 z 21.4.2022, s. 9)
-